

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

SOROZAT –
CSALÁDI KÖRBEN

SAKK, MATT!

Bár a földvári strandon a szeles, hűvös idő miatt rajtunk kívül a kutya sem járt, körbesétáltuk a kihalt területet, megnéztük a hullámozó Balatont, s már indultunk volna haza, amikor megpillantottuk a sakkot. Betonkockákra festett, hatalmas sakkmező, s mellette a jókora fekete és fehér bábuk, amelyek alig látszottak kisebbnek Zsombinál. Egy partit mindenképpen le kellett játszsanunk! Bár a lépéseket mindketten ismerjük, nem számítunk gyakorlott mestereknek. Abban azért határozottan bíztam, hogy a nyolcéves fiamat meg tudom verni, vagy legalábbis ura leszek annyira az eseményeknek, hogy az én irányításomnak köszönhetően győzzön.

◆ Szépen felállítottuk a figurákat, kezdődhetett a parti. Nem is annyira a rafinált megnyitás, a trükkös vezércselek vagy az alaposan kifundált stratégia számított (ez egyikünknek sem erőssége), hanem maga az élmény, amint hónunk alá csapva cipelhetjük a huszárt vagy a gyalogot, s pláne, ha egy-egy ütés alkalmával diadallal leemelhetjük ellenfelünk bábuját, és kirakhatjuk a pálya szélére.

Gyűltek is szépen az elesett harcosok, megannyi gyalog- és tisztáldozata a kemény küzdelemnek, amikor egy férfi bukkant elő a felhős időben szinte szürkületnek ható fényviszonyok közepette. Kis kocsit húzott, azt leparkolta a fűben, és érdeklődve figyelt. Már csak egy kibic hiányzott, aki pillanatok alatt megalázza a dilettáns apukát! Ideges is lettem, próbáltam nagyvonalúan kommentálni egy-egy lépésemet, s úgy tenni, mint aki tudna persze jobbat is, de hát a gyerek ellen mégse... Az idegen sokáig néma maradt, később megszólalt, de mindig csak Zsombinak adott tanácsokat. Udvariasan, halkan, szerényen, meglátva az állásban rejlő legelképesztőbb lehetőségeket is. Én szívem szerint befejeztem volna régen, de görcsösen igyekeztem mutatni ennek a sakktudornak, hogy nem vagyok annyira

szerencsétlen amatőr, aki csak a jópofa műanyag figurák miatt torpant meg pár pillanatra, hanem igazi játszma bonyolódottunk a fiammal.

Már vagy fél órája játszottunk, a bábuk fogytak, egyre sötétebb lett, a bácsi nem tágitott, feleségem talált magának egy padot, azon üldögélve unatkozott. Nem mertem döntetlent ajánlani, mert mit gondolna a kibicünk, nyúzzuk csak kifulladásig, vagy amíg be nem zárják a kaput.

Végre aztán vége lett, alig néhány gyalog maradt a királyok mellett, mégiscsak kiegyeztünk döntetlenben.

– Állítsuk vissza helyükre a bábukat – jött oda a feleségem is. A bácsi azonban hevesen tiltakozott: nem, nem!

Nocsak, gondoltam, még lejátszaná? Egy ilyen igazi sakkőrültnek remek csemege ez a végjáték. De nem. Felkapta egymás után a bábukat, s pakolni kezdte őket a kocsiba. Kiderült, hogy ő a strand alkalmazásában éjszakára összegyűjti, és zárt helyre viszi a tizenhat harcost, mert a könnyű kis műanyagfiguráknak egyébként lába kél. Gyorsan nekünk is lábunk kelt egy kis szabadkozás után, de a férfi csak kedvesen mosolygott, és pakolta a sakk-készletet. ◆